

1. Een vreemd meisje

De zon schijnt door een kiertje in het platte dak. Samen vormen de stralen een lichtstreep in de schemerige ruimte, die precies op de benen van Reaz valt. Hij zit in kleermakerszit op de aangestampte lemen vloer. Tussen zijn benen ligt een halve voetbal. Links van hem liggen vijfhoekige en zeshoekige stukjes leer, die hij met draad en een grote naald moet vastzetten aan de andere stukjes. Dat gaat vanzelf, hij doet dit werk elke dag. Acht steken voor een stukje, daarna weer acht steken en zo gaat het maar door.

Eigenlijk is het wel apart hoe een voetbal gemaakt wordt. In het midden een vijfhoekig stuk leer met daaromheen vijf zeshoeken, die ervoor zorgen dat het leer rond gaat staan. Daarna weer een vijfhoek en dan weer vijf zeshoeken. Reaz kan het wel dromen. Met zijn vingers voelt hij waar het leer ligt. Dan legt hij de lapjes precies recht tegen elkaar. Zijn bazen kijken of hij zijn werk wel goed doet. Als dat niet het geval is, moet hij opnieuw beginnen. Hij werkt hard door, want hij wordt per voetbal in roepies uitbetaald.

Reaz voelt de zonnestrallen op zijn benen kriebelen en gaat iets verzitten om er geen last van te hebben, het is al warm genoeg. Hij let niet op de stofjes die in het zonlicht dwarrelen. Hij merkt ook niet dat de lichtstreep een uur later zover is verschoven dat hij op de arm van zijn broer Ajoeb valt, die naast hem zit te werken. Hoewel hij vijf jaar ouder is dan de

dertienjarige Reaz, moet Ajoeb hard werken om hem bij te houden, want Reaz is erg handig en snel met naald en draad. Aan de andere kant van Ajoeb zit een oudere man, Mohammed Sajed, die iets langzamer werkt en veel praat. Hij zit zo'n beetje in de hoek van de ruimte en voorbij de hoek zit Achmed, een gezonde jongeman, die erg goed is in hockey.

'Zullen we straks weer hockeyen?' vraagt Achmed aan de anderen. Mohammed zegt niets en kijkt niet eens op of om. 'Atsja', antwoorden Ajoeb en Reaz, en ook twee anderen, Ranjah en Allama, zeggen dat ze het goedvinden. 'Heb je een stukje leer?' vraagt Achmed.

'Haandzji', zegt Reaz. Hij grijnst naar Achmed. Reaz haalt drie lapjes tevoorschijn. 'Heb je die vanmorgen allemaal versneden?' vraagt Achmed.

De anderen luisteren geïnteresseerd. Een verzetje tijdens het eentonige werk is wel leuk. 'Natuurlijk niet', antwoordt Reaz. 'Ik heb al een heel tijdje lapjes bewaard, want ik wist wel dat het balletje zoek zou raken.'

1-0 voor Reaz.

'Maak het balletje maar snel, dan zal ik je je fouten niet aanrekenen', zegt Achmed.

Reaz scheurt een stuk van een versleten T-shirt, dat als poetsdoek in de werkplaats ligt, en maakt er een balletje van. Behendig naait hij er drie stukjes leer omheen. Daarna probeert hij of het balletje goed stuitert. Achmed ziet het en lacht goedkeurend.

‘Atsja Reaz, dat mag je nog eens doen. Zorg er maar voor dat je genoeg lapjes hebt liggen.’

‘Dat zal vast niet lang duren’, reageert Reaz. Twee oudere mannen, die niet meedoen met hockey, knikken goedkeurend. Die Reaz laat zich niet op de kop zitten. Hij kan nog wel eens een flinke man worden!

Vrolijk verlaten ze even later de werkplaats om te gaan hockeyen op een open stukje straat tussen de huizen. Reaz knippert met zijn ogen tegen het felle zonlicht. Hij moet er even aan wennen, maar eindelijk is hij weer buiten! Al veel te lang heeft hij tussen vier muren opgesloten gezeten. Zijn stemming wordt nog beter als hij wordt ingedeeld bij Ranjah en zijn broer Ajoeb. Achmed is natuurlijk de beste, maar zij zijn met z’n drieën.

Doelen hoeven ze niet te maken, die zijn met witte verf op de muren van twee huizen geschilderd. Hun sticks, gewone stokken met een kromming aan het uiteinde, liggen al klaar in de smalle gang naast de werkplaats.

Het spel begint. Reaz weet het balletje te pakken te krijgen en houdt het bij zich. Maar dan krijgt hij Achmed tegenover zich. Hij weet dat hij hem niet kan passeren en slaat de bal snel naar Ranjah. ‘Atsja’, roept hij, terwijl hij het balletje voor zich uit speelt. Dan haalt hij uit en met een mep slaat hij het balletje in het doel: 1-0! Uitgelaten rent hij naar de anderen toe.

Het spel gaat verder. Achmed krijgt de bal. Tot ergernis van

Reaz speelt Achmed met gemak om hem heen. Daarna vindt hij Ajoeb voor zich, die hij ook te snel af is. Voor het doel staat Ranjah, maar die heeft geen schijn van kans en de bal wordt erin geslagen: 1-1!

Zodra Reaz weer aan de bal is, krijgt hij opnieuw met Achmed te maken. Hij twijfelt even of hij het balletje naar Ajoeb of naar Ranjah zal spelen. Dat is genoeg voor de snelle Achmed, die het balletje afpakt en ermee vandoor gaat, achtervolgd door Reaz, die in niets voor Achmed wil onderdoen. Wanneer hij vlak achter Achmed is, probeert hij zijn stick achter de bal te krijgen. Achmed ziet het en stapt er snel over heen. Behendig houdt hij het balletje bij zich, waarna hij in een vloeiende beweging om Ranjah heen speelt en de bal in het doel legt: 2-1!

‘Klasse!’ roept Allama, die later zijn eigen bijdrage aan het spel levert door een goed toegespeelde bal van Achmed af te maken en de stand op 3-1 te brengen.

De gezichten van Reaz, Ajoeb en Ranjah krijgen een verbeterde trekje. Gaan zij, terwijl ze met z’n drieën zijn, verliezen? Wat zullen ze in de werkplaats vanmiddag uitgelachen worden! De drie jongens laten het niet op zich zitten! Zweet prikt in Reaz’ ogen. Hij krijgt de bal te pakken en ziet opnieuw Achmed voor zich. Hij kijkt snel om zich heen en speelt direct naar Ranjah, die niemand voor zich heeft en scoort: 3-2!

De pauze is bijna voorbij. Reaz en zijn teamgenoten moeten opschieten als ze nog willen winnen. Nu is Ranjah aan de

bal. Hij kijkt een ogenblik om zich heen, doet dan alsof hij rechtstreeks naar het doel gaat. In plaats daarvan slaat hij het balletje naar Reaz, die wil scoren, maar Allama slaat de bal voor zijn voeten weg en speelt hem naar Achmed. Juist voordat hij daar belandt, krijgt Ajoeb het balletje te pakken en hij geeft het een harde tik. Het balletje komt bij Reaz terecht. Die rent ervandoor, raakt het kwijt, krijgt het weer te pakken en gaat op het doel af. Maar helaas, Achmed staat voor het doel en weet het aanrollende balletje tegen te houden. Direct daarna zegt hij: 'We stoppen ermee!' Dat is echter niet naar de zin van Reaz, die het terugstuitende balletje te pakken heeft gekregen en wil scoren. Reaz heft zijn stok op en slaat. Achmed probeert tevergeefs de bal tegen te houden.

'Hoera, 3-3!' juicht Reaz.

'Die telt niet mee, we waren er al mee gestopt', zegt Achmed.

'Nietwaar, ik had de bal al en je probeerde hem zelf tegen te houden', geeft Reaz terug.

De blik van Achmed wordt fel. 'Houd je mond, klein brutaaltje', zegt hij, 'je bent pas dertien, je mag blij zijn dat je mee mag doen. Denk je dat je mij de les kunt lezen?'

'Wees eerlijk, het was een doelpunt', zegt Reaz.

'Nee, en nu is het uit!'

Reaz voelt zich driftig worden. Waarom doet Achmed zo? Omdat hij groter en sterker is? Hij pakt zijn stick, gaat voor Achmed staan en kijkt hem met flikkerende ogen aan. Hij haalt uit ... maar Achmed is hem voor. Met een snelle bewe-

ging pakt hij de stok en breekt die op zijn knie middendoor. Reaz wordt nog bozer. Juist voordat hij op Achmed los wil slaan, trekt Ajoeb hem terug.

‘Niet doen, Reaz’, zegt hij sussend. ‘Achmed had gelijk. Hij had stoppen gezegd voordat jij scoorde. Zij hebben gewonnen.’

Hun aandacht wordt afgeleid door een groepje vrouwen met kruiken en blinkende emmers, die water komen halen bij de kraan. Ze roepen vrolijk naar elkaar en hun sluiers wapperen in de warme wind. Voorzichtig zetten ze hun emmers onder de kraan. Water is kostbaar, ze willen niet knoeien. Dit is voor hen een van de hoogtepunten van de dag. Even van huis weg en een praatje maken.

‘Salima!’ roept Achmed. Een meisje dat geen sluier draagt, kijkt even op. Snel richt ze haar blik weer op de grond, zodat alleen haar felgekleurde hoofddoekje te zien is. Ze praat niet met de andere vrouwen, maar wacht achteraf op haar beurt. De jongens kijken nieuwsgierig naar haar. ‘Ze is vreemd’, zegt Achmed. Als ze met haar volle waterkruik op haar hoofd langsloopt, kijkt ze de andere kant op.

‘Salima’, roept Allama. In haar snelle blik ziet Reaz angst. Of is het afwijzing?

‘Wat is er met Salima?’ vraagt Reaz.

Als ze weg is, zegt Achmed: ‘Die Salima komt uit een vreemd gezin. Ze gaan niet naar de moskee en de dagelijkse gebeden zeggen ze ook niet op. Een broer van haar heeft in

de gevangenis gezeten voor diefstal of moord en er komen weleens mensen van sektes uit andere plaatsen. Zag je dat ze geen sluier droeg?’

‘Ze keek niet boos of zo’, merkt Ajoeb op.

‘Nee, dat is het juist. Ze ziet er knap uit, maar intussen deugt ze niet. Dit soort vrouwen is het gevaarlijkst. Maar kom, we moeten weer aan het werk.’

Terug in de werkplaats denkt Reaz erover na. Waarom is Salima een vreemd meisje? Zou ze misschien stelen? Of zou ze niet naar de wetten van de voorvaders leven? Je hoorde dat wel vaker de laatste tijd. Mensen die niet meer naar de profeet luisteren en hun gebeden niet meer opzeggen. Die geen aalmoezen geven en gewoon doen waar ze zelf zin in hebben.

In de werkplaats dringt de galmende microfoonstem van de muezzin door. Vanaf de minaret van de moskee worden de mensen opgeroepen tot het gebed.

